

TYÖVÄEN TURMELEMISTA HIOTULLA NATIONALISMILLA

Mitä voimakkaammin työväenliike kehittyy, sitä vimmattummin porvaristo ja maaorjuuttajat yrittävät nujertaa tai pirstoa sen. Näitä molempia menetelmiä, väkivallalla nujertamista ja porvarillisella vaikutuksella pirstomista, käytetään vakituisesti kaikkialla maailmassa, kaikissa maissa, ja hallitsevien luokkien eri puolueet nostavat milloin minkin niistä päiväjärjestykseen.

Venäjäällä, varsinkin jälkeen vuoden 1905, jolloin järkevimmät porvarit näkivät selvästi pelkän väkivallan epävarmuuden, on kaikenlaisten „edistysmielisten” porvaripuolueiden ja -ryhmien keinona käytetty yhä useammin työväen *hajottamista* saarnaamalla kaikenlaisia työväenluokan taistelua heikentäviä porvarillisia aatteita ja oppeja.

Näihin aatteisiin kuuluu hiottu nationalismi, joka saarnaa proletariaatin hajottamista ja pirstomista mitä parhaimmilla näyttävien ja mitä suloisimmilla sointuvien tekosyiden varjolla, esimerkiksi „kansallisen kulttuurin”, „kansallisen autonomian eli riippumattomuuden” y.m., y.m.s. etujen suojelun varjolla.

Valveutuneet työläiset panevat liikkeelle kaikki voimansa torjuakseen *kaiken* nationalismin, sekä karkean, väkivaltaisen, mustasotnialaisen että myös mitä hiotuimman nationalismin, joka saarnaa kansakuntien tasa-arvoisuutta ja *samalla...* propagoi työväen asian, työväenjärjestöjen, työväenliikkeen *pirstomista* kansallisuuksittain. Valveutuneet työläiset, jotka toteuttavat marxilaisten viime neuvottelukokouksen (kesällä 1913) päätöksiä, puolustavat — erotukseksi nationalistisen porvariston kaikista eri lajeista — sekä kaikkein täydellisintä, johdonmukaisinta, täysin toteutettua kansakuntien ja kielten *tasa-arvoisuutta* että myös eri kansallisuuksiin kuuluvien työläisten *yhteen-*

sulautumista erilaisissa *yhtenäisissä* proletaarisissa järjestöissä.

Siinä on marxilaisuuden kansallisuusohjelman ja minkä tahansa porvariston, jopa kaikkein „edistyneimmänkin” porvariston kansallisuusohjelman perinpohjainen eroavaisuus.

Kansakuntien ja kielten tasa-arvoisuuden tunnustaminen ei ole ainoastaan sen vuoksi kallisarvoista marxilaisille, että he ovat kaikkein johdonmukaisimpia demokraatteja. Proletaarisen solidaarisuuden, työväen luokkataistelun toverillisen yhtenäisyyden edut vaativat mitä täydellisintä kansakuntien tasa-arvoisuutta pienimmänkin kansallisen epäluottamuksen, vieroksumisen, epäluulon ja vihamielisyyden poistamiseksi. Ja täydellinen tasa-arvoisuus sisältää myös kaikkien jollain yhdellä kielellä olevien erioikeuksien kieltämisen, sisältää kaikkien kansakuntien itsemääräämisoikeuden tunnustamisen.

Porvaristolle taas kansakuntien tasa-arvoisuuden vaatiminen on hyvin usein todellisuudessa samaa kuin kansallisen erikoisuuden ja shovinismin propagoiminen, ja hyvin usein se sopii yhteen kansakuntien jakamisen ja vieroittamisen *propagoinnin* kanssa. Tähän ei *kerta kaikkiaan* mitenkään voi soveltua proletaarinen *internationalismi*, joka propagoi kansakuntien *lähentämistä* toisiinsa ja vieläpä kyseisen valtakunnan kaikkien kansallisuuksien työläisten *yhteensulautumista yhteisiin* proletaarisiin järjestöihin. Sen vuoksi marxilaiset hylkäävätkin jyrkästi niin sanotun „kansallisen kulttuuriautonomian”, toisin sanoen koulutoimen *ottamisen pois* valtion hallinnasta ja sen luovuttamisen *eri* kansallisuuksien haltuun. Tämä suunnitelma merkitsee, että „kansallisen kulttuurin” kysymyksissä koulutoimi jaetaan kyseisen valtioliiton kansallisuuksien kesken *kansalliseksi liitoiksi*, joilla on omat *erityiset* eduskuntansa, koulutaransa, koulujohtokuntansa ja kouluvirastonsa.

Tämä on hiotun nationalismin suunnitelma, joka turmelee ja pirstoo työväenluokkaa. Tämän suunnitelman (bundilaisen, likvidaattorien, narodnikkien, s.o. erilaisten pikkuporvarillisten ryhmien suunnitelman) vastapainoksi marxilaiset asettavat periaatteen: kansakuntien ja kielten mitä täydellisintä tasa-arvoisuus aina valtionkielen tarpeellisuuden kieltämiseen saakka, mutta samalla vaaditaan kansakuntien mahdollisimman suurta lähentymistä toisiinsa, *valtion* virastojen yhteisyyttä kaikkia kansakuntia varten,

koulujohtokuntien yhteisyyttä, koulupolitiikan yhteisyyttä (maallinen koulu!), eri kansallisuuksiin kuuluvien työläisten yhtenäisyyttä taistelussa *minkä tahansa kansallisen porvariston nationalismia vastaan*, joka yksinkertaisten ihmisten pettämiseksi tarjotaan „kansallisen kulttuurin” tunnuksen muodossa.

Antaa pikkuporvarillisten nationalistien, bundilaisten, likvidaattorien, narodnikkien ja „Dzvinin” avustajien puolustaa avoimesti omia hiotun porvarillisen nationalismin periaatteitaan, siihen heillä on oikeus. Mutta älkööt petkutako työläisiä, kuten tekee esim. rva V. O. „Severnaja Rabotshaja Gazetan” 35. numerossa yrittäessään saada lukijat uskomaan, että „Za Pravdu” lehti muka *kieltää* äidinkielen opetuksen!!!

Se on karkeaa parjausta, sillä pravdalaiset eivät ainoastaan tunnusta tätä oikeutta, vaan he tunnustavat sen *johdonmukaisemmin* kuin kukaan muu. Yhtyen marxilaisten neuvottelukokouksen kantaan sen julistaessa *pakollisen valtionkielen tarpeettomaksi* pravdalaiset *ensimmäisinä* Venäjällä tunnustivat *täydellisesti* äidinkielen oikeudet!

Kun äidinkielen opetus sotketaan „koulutoimen jakamiseen kansallisuuksittain saman valtion puitteissa”, „kansalliseen kulttuuriautonomiaan” ja „koulutoimen ottamiseen pois valtion hallinnasta”, niin se on aivan mahdotonta tolkuttomuutta.

Eivät marxilaiset (eivätkä demokraatitkaan) ole missään maailman kolkassa kieltäneet äidinkielistä opetusta. Eivätkä marxilaiset ole *missään maailman kolkassa* hyväksyneet „kansallisen kulttuuriautonomian” ohjelmaa, se on *esitetty yksinomaan* Itävallassa.

Rva V. O:n mainitsema Suomen esimerkki lyö häntä itseään, sillä tässä maassa on tunnustettu ja pantu täytäntöön *kansakuntien ja kielten tasa-arvoisuus* (minkä me hyväksymme ehdottomasti ja johdonmukaisemmin kuin kukaan muu), mutta *ei ole puhuttakaan „koulutoimen ottamisesta pois valtion hallinnasta”*, erikoisista kansallisista liitoista koko koulutoimen hoitamista varten, koko valtion koulutoimen karsinomisesta kansallisilla väliaidoilla y.m.s.